

Włodzimierz Rebelski, Ewa Przechrzta

Trzebule, st. 1, gm. Dąbie, woj.
zielonogórskie, AZP 61-11/10

Informator Archeologiczny : badania 26, 44

1992

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Wszystkie formy są charakterystyczne dla III fazy rozwojowej grupy tarnobrzesckiej datowanej na okres halsztacki i początek okresu lateńskiego i mają liczne analogie na innych stanowiskach tej grupy. Z fazą tą można też wiązać parę szczypczyków — jedno wykonane z brązu, drugie z żelaza — oraz ozdobę ze zwiniętego spiralnie drutu brązowego. Do wyjątkowych znalezisk należy brązowy lukowaty sierp z guzkiem (typ Załęże).

Poza przeważającymi materiałami kultury lużyckiej, w warstwie kulturowej oraz górnych partiach zasypisk jam odkryto także ceramikę kultury przeworskiej z wczesnego okresu wpływów rzymskich — fragm. naczyń o silnie profilowanych brzuścach i czarnych, lśniących, silnie wygładzonych powierzchniach. Pochodzą one prawdopodobnie ze zniszczonych grobów ciałopalnych — w ich pobliżu natrafiono na nieliczne, silnie rozdrobnione przepalone kości. Fakt istnienia na stanowisku Tarnobrzeg 5 cmentarzyska kultury przeworskiej potwierdzają dokonywane w latach ubiegłych odkrycia przypadkowe.

Dokumentację i materiały złożono u Konserwatora Zabytków Archeologicznych w Tarnobrzegu.

Badania będą kontynuowane.

Trzebule, st. 1
gm. Dąbie, woj. zielonogórskie
AZP 61-11/10

Muzeum Archeologiczne Środkowego
 Nadodrza w Zielonej Górze

Badania prowadzili mgr mgr Włodzimierz Reberski i Ewa Przechrta. Finansowane przez Muzeum Archeologiczne Środkowego Nadodrza w Zielonej Górze. Piąty sezon badań. Cmentarzysko ciałopalne ludności kultury lużyckiej, okres halsztacki C-D.

Badania przeprowadzono w dn. 30.06.–17.07.1992 r. Kontynuowano prace ubiegłoroczne, dążąc do uchwycenia wschodniej granicy cmentarzyska. Łącznie przebadano obszar o powierzchni 14 arów. Wydobyto 55 zespołów grobowych (260 od początku badań) zlokalizowanych na przeciętnej głębokości 20–50 cm. Groby zlokalizowane na większej głębokości są stosunkowo dobrze zachowane i charakteryzują się dużą ilością naczyń przystawnych, przeważnie kubków, czerpaczek małych, amforek oraz miniatuerek naczyń (groby nr 249, 250, 252, 257). W grobach 205, 215 znajdowały się charakterystyczne trojaczki z uchem.

W trakcie eksploracji grobów wydobyto 48 przedmiotów metalowych, 40 przedmiotów z brązu (w tym szpile w całości, fragm. przepalonego brązu z popielnic oraz 8 przedmiotów żelaznych bardzo silnie skorodowanych).

Wicina, st. 1
gm. Jasień, woj. zielonogórskie
AZP 65-10/1

Muzeum Archeologiczne Środkowego
 Nadodrza w Zielonej Górze

Badania prowadził dr Adam Kołodziejski. Finansowane przez Muzeum Archeologiczne Środkowego Nadodrza w Zielonej Górze. Dwudziesty siódmy sezon badań. Grodzisko kultury lużyckiej, okres halsztacki.

Prace były kontynuacją badań części przywałowej majdanu grodziska od strony wschodniej, gdzie spodziewać się należy bramy wejściowej grodu. Badano na arach: 197 działki A i D oraz 217 działki B i C. Łącznie prace objęły powierzchnię jednego ara. Uzyskano obraz pozostałości zabudowy w części przywałowej oraz częściowo odsłonięto dolne konstrukcje wału. Badania tej części wału potwierdziły przypuszczenie, że obecny owałny, zwężony ku wschodowi rzut poziomy grodziska jest pozostałością zniszczonego